

[Justitsministeren.]

deligt, at Banker og Sparekasser ved Indlaan betinger sig, at Udbetaling uden Risiko for Banken skal kunne ske til enhver, der møder med Kontrabogen. Saadanne Vilkaar, som Indskyderne ikke altid er opmærksomme paa, kan naturligvis rumme en vis Fare, navnlig for Indskydere, der lever under saadanne Forhold, at de vanskeligt kan sikre sig imod, at uberettigede Personer ved en eller anden Lejlighed faar fat i Kontrabogen. Jeg maa derfor indrømme, at jeg har overvejet helt at forbyde saadanne Vilkaar, men jeg har dog fulgt Kommissionen til sidst.

I § 34 bevares i Overensstemmelse med Kommissionens Udkast Adgangen til i Vedtægterne for Udstederne af Kontrabøger at bestemme, at Notering af Overdragelse ikke skal finde Sted. En saadan Ordning er efter Justitsministeriets Opfattelse i og for sig principielt uheldig. Da Bestemmelsen imidlertid maa antages i Praksis kun at ville blive benyttet af mindre betydende Institutioner — særlig af andre Indskudsmottagere end Banker og Sparekasser —, hvis Bogholderi er af en saadan Karakter, at en Notering vanskeligt kan finde Sted, har jeg dog ogsaa paa dette Omraade ment at burde blive staaende ved Kommissionens Forslag.

Kapitel 5 indfører forskellige Ændringer i Reglerne om den saakaldte Notering, det vil sige Sikring af Ejendomsret til Kreditforeningsobligationer, Statsobligationer ell. lign. ved Notering i Udstederens Bøger. Jeg skal her navnlig fremhæve, at den gældende Bestemmelse i Forordningen af 21. Juni 1844, hvorefter Gældsbeværhververen sikres imod Vindikation, naar der er forløbet 3 Maaneder efter første Rentetermin efter Noteringen, ændres derved, at Fristen afskaffes, saaledes at ny Notering straks fortrænger ældre Rettigheder. Denne Ændring har naturligvis sin Begrundelse i den langt livligere Omsætning af Værdipapirer, der finder Sted i vore Dage. Endvidere skal jeg henlede Opmærksomheden paa § 41, hvor det for at formindske Faren for uberettigede Noteringer foreskrives, at Skyldnerinstitutionen i det Omfang, Justitsministeriet bestemmer, skal foretage stikprøvevis Kontrol af Noteringerne ved Udsendelse af skriftlige Meddelelser til den sidst noterede Ejer af paagældende Obligation. Endvidere indeholdes der Bestemmelse om Aflæggelse af Beretning til Justitsministeren om Antallet af udsendte Meddelelser og modtagne Indsigelser. Jeg har overvejet, om ikke disse Beretninger kunde undværes, men har

dog heller ikke paa dette Punkt ment at turde fravige Kommissionens Forslag af Hensyn til Kontrollen med Gennemførelsen af den foreslaaede Ordning og til Vejledning for Justitsministeren ved Afgørelsen af, i hvilket Omfang der fremtidig bør foretages Stikprøver.

Efter Henstilling fra Handelsministeriet er Bestemmelsen i § 42 i Kommissionens Udkast ændret, saaledes at Justitsministeren først kan fastsætte de nærmere Regler om Fremgangsmaaden ved Notering og om den stikprøvevis Kontrol efter Forhandling med Handelsministeren.

Medens Gældsbreve efter gældende dansk Ret forældes i 20 Aar fra Udstedelsesdagen, indfører Lovforslagets Kapitel 6 for de fleste Masse-Gældsbreve en 10-aarig Forældelse, der løber fra Forfaldsdagen. Afbrydelse af Forældelsen kan i Modsætning til gældende Ret kun ske ved retslige Skridt.

I Kommissionens Udkast foreslaas, at Forældelse ikke afbrydes ved Indløsning af Rentekuponer. Denne Bestemmelse er ændret i Lovforslaget, der foreskriver, at Forældelse af Gælds brevet, naar Skyldneren i Forældelsestiden har indløst en gyldig Rentekupon, tidligst løber fra Kuponens Forfaldsdag.

Den ændrede Formulering har Hensyn til det Tilfælde, at der skulde fremkomme Anfordringsgældsbreve, som var forsynet med Kuponer, idet det vilde være urimeligt, om Forældelsen af saadanne Gældsbreve skulde løbe fra Udstedelsesdagen, uanset at Rentekuponer var indløst. For Gældsbreve, som ikke forfalder paa Anfordring, vil Regelen ogsaa efter den ændrede Formulering blive den af Kommissionen foreslaaede, at Indløsning af Rentekuponer ikke afbryder Forældelsen; efter Gælds brets Forfaldsdag forfalder der nemlig ikke gyldige Rentekuponer.

Af Forslagets øvrige mange detaljerende Regler skal jeg kun omtale § 62, som giver en ny almindelig Regel om Straffrenter, som skal svares af Skyldnere, der ikke betaler rettidigt. Forskellen fra de ældre Regler bestaar navnlig deri, at Straffrenten for Pengeskyld skal løbe fra Forfaldsdagen, medens Kreditor efter nugældende Ret maa anlægge Sag for at bringe Straffrenten til at løbe. Det var Hovedforslaget om Gældsbreve.

Jeg skal dernæst tillade mig at fremsætte Forslag til Lov om Mortifikation af Værdipapirer, der ligeledes er væsentlig overensstemmende med det af Gældsbrevs-kommissionen udarbejdede Udkast. Ogsaa her maa man indrømme, at de nugældende